

Ivan Šaško
pomoćni biskup zagrebački

Uvod i homilija
u euharistijskome slavlju
Srijede drugoga tjedna došašća
u zajedništvu s vjernicima-hodočasnici župe sv. Petra i Pavla u Kašini
na gob bl. Alojzija Stepinca u zagrebačku prvostolnicu

Srijeda, 10. prosinca 2014. u 18 sati

Uvod

Braćo i sestre! Radostan sam što večeras liturgijski pozdrav – *mir vama* – u ovome slavlju zahvaća ljepotu naše euharistijske zajednice, obogaćene prisutnošću velikoga broja vjernika, župljana župe sv. Petra i Pavla u Kašini, tako da možemo slobodno reći da se večeras u zagrebačkoj katedrali osjeća dah prigorske duše i da ova prvostolnica kuca srcem Kašine!

Vi ste, dragi vjernici, predvođeni svojim župnikom, velečasnim gospodinom Matijom Pavlakovićem, došli ovamo kao hodočasnici na deseti dan u mjesecu na koji se osobito preporučujemo zagovoru blaženoga Alojzija i molimo za njegovo proglašenje svetim. Hvala vam za vašu prisutnost i dar. No, to je ujedno i izvrsna duhovna obnova župe koja zna na čemu treba graditi i na koga se oslanjati u svojim teškoćama i u životnome umoru.

Pozdravljam prisutnu subraću svećenike, đakone, časne sestre redovnice, bogoslove i sve koji su nam se večeras pridružili, pozvani od gospodina: „Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.“

Zastanimo pred Gospodinom, prikažimo mu živote u priznanju svojih grijeha i u pouzdanju u njegovo milosrđe. Skrušimo se i pokajmo.

Homilija

Liturgijska čitanja: Iz 40, 25-31; Ps 103, 1-4.8.10; Mt 11, 28-30

Draga braćo i sestre!

I. Gospodin je htio da upravo danas kod ovoga znakovitog hodočašća, čujemo riječi proroka Izaije: „(Gospodin) umornima snage daje, jača nemoćnoga... Onima što se u Gospodina uzdaju snaga se obnavlja.“

Kada se nađemo u nekoj poteškoći, tražimo nekoga s kime možemo podijeliti muku, razgovarati, iznijeti ono što nas tišti. No, iskustva nas poučavaju da nažalost nema puno ljudi koji žele saslušati i koji razumiju stvarne osjećaje. Netko će jednostavno odmahnuti rukom, drugi izigrati povjerenje, treći osuditi i promijeniti mišljenje. To je put da se kao ljudi povlačimo u sebe; da se vlastita muka zadrži u nutrini ili, kako kažemo 'guta u samoći'. No, ta ista muka čovjeku ne dopušta miran san, budi ga i uči jecajima kada ga drugi ne vide, plakati tiho da drugi ne čuju, tražiti vedrinu kada su oči pune suza...

To su trenutci osjećaja samoće, izgubljenosti, bez plana i smjera; osjećaja da si pero ili list pod udarima vjetra, nošen kamo ne bi htio, samo s nejasnom nadom u rukama koja jedva čujno govori da bi nakon nereda morao doći red.

To su trenutci u kojima netko zaziva Boga, dok drugi traže neku drugu utjehu ili se prepuštaju očaju, malodušnosti i zdvajanju, pokušajima pronalaženja kraćega puta u ovisnostima raznih vrsta, koje donose još veću tugu i razaraju ne samo jedan, nego puno života.

II. Isus svakomu od nas govori: *Dođite k meni, umorni i opterećeni...* Zbilja, možemo vikati, očajavati, buniti se, ali gdje je čovjeku punina utjehe i koje je njegovo životno odmorište? Znamo da svaka životna borba ostavlja rane i da niti jedna 'pobjeda', koja traži puninu na zemlji, nju ne može postići.

Svaki put, kada osjećamo neku potrebu, upućujemo se na mjesta za koja mislimo da su njihova ispunjenja. Žeđ će potražiti vodu, glad hranu, hladnoća odjeću, vrućina svježinu... Ali, kada osjećamo umor, onaj koji prodire dublje od ljudskih

kostiju, koji je jači od zemaljskih lijekova, koji zahvaća dušu i lomi srce; kada se osjeti težina prijevara; kada zapljusne razočaranost, zbog izgubljenih važnih bitaka; kada smo u raljama životne praznine, zbog smrti najdražih... što tada činiti? Što pred potrebom za ljubavlju koja nadilazi ljudsku utjehu?

U tim teškim trenutcima koje svatko ima u svome životu, netko pomalo slučajno, netko prema nečijem savjetu, netko po sjećanju iz djetinjstva, pa makar i rekao da u Boga ne vjeruje, podiže oči i moli, na neki način. Možda zbog toga dobije i prijekor da je oportunist i licemjer, da se moli Bogu samo kada je teško, ali mislim da molitva u bilo koje vrijeme, treba u nama pobuditi zahvalu: kako je dobro da čovjek ne potone u svojoj oholosti.

Pred Isusovim riječima lako se može zamisliti oca ili majku koji godinama pokušavaju razgovarati sa svojim djetetom; pomiriti se, živjeti ljepotu susreta, ali su naišli na grubost i odbijanje. To nije daleki primjer koji dolazi iz nestvarnosti; to je dio svakodnevice koja probada dušu i razdire radost – dijete koje je otišlo svojim putem. No, nakon dugoga vremena ipak shvaća da mu jedino roditelji istinski žele pomoći i bezuvjetno ga voljeti. Njihov prvi susret ne može biti drugo doli zagrljaj koji govori da je skinut teret nerazumijevanja i prihvaćen onaj jaram o kojemu govori Gospodin.

III. Večeras u ovome predivnom ozračju vjere osjećamo dar odmora koji dolazi od Boga. Puno je ljudi koji su ovamo, na grob blaženoga Alojzija, došli tražiti snagu svojih koraka do zagrljaja čovjeka. Ovamo je dolazio i naš narod, umoran od iscrpljujućih bitaka, prijevara, svojih stranputica i pokušaja da nađe mir bez Boga.

Dobro je da i danas hrvatski narod dođe k čovjeku, vjerniku, pastiru, na kojemu su željeli vidjeti umor, obeshrabriti, dovesti do odustajanja; željeli su da njegov umor pobjedi vjernost, pouzdanje u Boga, ljubav prema Crkvi. To i danas želi Božji i naš neprijatelj: usaditi i vidjeti u našem narodu umor, odustajanje, napuštanje najvećih vrijednosti, otklon od Boga, Crkve, obitelji i domovine. Blaženi Alojzije je znao gdje je istinski odmor i gdje se odmara snaga. Na taj izvor vodi i nas, ovamo k oltaru.

Odmor o kojemu govori Isus ne tiče se tjelesne premorenosti, nego je odmor koji se rađa iz nutarnje slobode na koju su pozvana Božja djeca. ta je sloboda razlog da mi, vjernici, ne živimo od tjeskobe i nenadanosti koje oduzimaju mir.

To je odmor koji daje novu snagu za dobro tamo gdje se osjeća obeshrabrenost; to je odmor koji nam pomaže ponovno se dići kada posrnemo ili padnemo; to je odmor koji se rađa iz obnovljene nade; to je odmor koji ulažemo u život i rast Božjega kraljevstva; odmor koji ne dopušta da se zaustavimo u pretjeranoj zabrinutosti, jer znamo da nismo sami, jer će Bog, a ne mi, svoje djelo dovesti do punine.

IV. Isusov je poziv jasan: *Dođite k meni!* Mi to činimo večeras dolazeći k njemu, zagledani u blaženoga Alojzija, zato što je on našao mir u Gospodinu.

Da bismo našli odmor u Njemu i s Njime, trebamo napraviti taj korak – ići k njemu, bez opterećenja svojim nevjerama, nego s pouzdanjem u Gospodina. Taj korak, taj dolazak k njemu preduvjet je za daljnje korake koji nam se čine nemogućima.

Jedina zaprjeka za taj hod jesu naši grijesi; naša sumnja da Bog ne može unijeti svjetlo u životnu tamu; da su nam poznati svi putovi i da za novost nema mjesta.

Blaženi Alojzije nam je u tome uzor i zagovornik, za nas pojedince, za Crkvu i za narod. On je važno odmorište hrvatskomu umoru na putu do radosnoga mira s Bogom; do onoga zagrljaja Boga i čovjeka koji želimo prepoznati u ovome vremenu došašća.

Ti si, Gospodine, moj spokoj,

Onaj u kome nalazim snagu i utjehu.

Ti daješ smisao mojemu življenju i mojim naporima.

Idući s Tobom, ne trebam stati u svojoj nemoći,

nego se radovati tvojoj blizini i svemoći.

Po zagovoru blaženoga Alojzija,

udijeli nam odmor i obnovi pouzdanje u Tebe.

Amen.